

Nr 433

Av herr **Elmwall m. fl.**, om rätt till fångst av vildmink utan innehav av jaktkort.

Den allt vanligare förekommande vildminken utgör en fara för såväl fisk- som kräftbeståndet i en del sjöar. I vissa områden håller vildminken på att ta överhand i markerna. Det är därför nödvändigt, att beståndet av vildmink minskas kraftigt.

Från jaktvårdsmyndigheternas sida har denna fråga uppmärksamrats. Man har uppmanat de jaktintresserade att hjälpa till med att hålla efter detta skadedjur. För jaktvårdsföreningarna bör det vara angeläget att medverka till en önskvärd decimering av vildminkbeståndet. Men även i övrigt måste fångsten av vildmink intensifieras.

Den effektivaste fångstmetoden i fråga om vildmink torde vara fångst med fälla. Enligt vår mening bör varje markägare äga rätt att på sådant sätt fånga vildmink, som åstadkommer skada å fisk- och kräftbeståndet på fastighetens områden. Gällande bestämmelser innebär emellertid, att den som vill fånga vildmink måste erlagga jaktvårdsavgift och därmed inneha jaktkort. Sådana som icke bedriver jakt i egentlig mening och sålunda icke har jaktkort äger alltså icke tillstånd att fånga vildmink i fälla. I stor utsträckning gäller det småstuge- och villaägare, jordägare med smärre jordlotter samt arrendatorer. Härmed förhindras ofta en tillräckligt effektiv jakt efter vildmink.

Enligt vår mening bör vildmink få fångas av envar på egen mark eller på annan mark, om det sker på markägarens uppdrag, utan krav på innehav av jaktkort. Gällande jaktlag bör ändras i överensstämmelse härmed. Lämpligen bör pågående jaktutredning kunna pröva även denna fråga.

Med stöd av det anförda får vi hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om utredning och förslag angående rätt till fångst av vildmink utan innehav av jaktkort i enlighet med motionens syfte.

Stockholm den 27 januari 1959

Emil Elmwall

Carl Eric Hedin

Henry Brandt
